

GÖÇ TEMALI FİMLERDE YATAK NESNESİNİN MEKANSAL KULLANIM BİÇİMLERİ VE AİDİYET ÜZERİNDEKİ ETKİLERİNİN İNCELENMESİ: DHEEPAN FİLMİ ÖRNEĞİ

Cansu Akyol^a

^aBiruni Üniversitesi, Mühendislik ve Doğa Bilimleri Fakültesi, İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümü, Türkiye

*Sorumlu Yazar: cakyol@biruni.edu.tr

(Geliş/Received: 05.01.2026; Düzeltme/Revised: 08.02.2026; Kabul/Accepted: 20.02.2026)

ÖZ

Bu çalışma, göç temalı film anlatılarında yatak nesnesinin mikro-mekân, beden ve aidiyet ilişkileri üzerinden nasıl anlam kazandığını Dheepan filmi üzerinden incelemektedir. Araştırmada yatak nesnesi, göç olgusu ile ilişkili geçici ve kalıcı mekânlar bağlamında ele alınmıştır. Çalışmanın hipotezi, yatak nesnesinin göç temalı filmlerde kimliksiz ve geçici mekânlarda aidiyet kurma süreçlerini görünür kılan bir iç mekân göstergesi olduğudur. Araştırmanın amacı, sinemayı doğrudan bir inceleme nesnesi olarak ele almak yerine, iç mekân, nesne ve beden ilişkilerinin çözümlenebildiği analitik bir zemin olarak kullanarak, yatak nesnesinin yer duygusunun üretimindeki rolünü ortaya koymaktır. Çalışmanın kapsamı, Dheepan filminde yer alan kamp ve konut mekânlarıyla sınırlıdır. Günlük yaşam pratiklerini ve mekânsal temsilleri değerlendirmek amacıyla nitel bir araştırma yöntemi benimsenmiştir. Araştırma iki aşamada yürütülmüştür. İlk aşamada Augé, Foucault, Perce ve Bachelard'ın mekân kuramları doğrultusunda kavramsal çerçeve oluşturulmuştur. İkinci aşamada ise filmdeki sahneler yatak nesnesi odağında analiz edilmiştir. Araştırma sonucunda, yatak nesnesinin anlatı boyunca sabit bir anlam taşımadığı; geçici barınma koşullarında anonim bir uyku yüzeyinden, konut mekânında mahremiyet ve gündelik pratikler yoluyla tanımlanan bir mikro-mekâna dönüştüğü görülmüştür. Bu dönüşümün, yerinden edilme hâlinde kısmi bir yer duygusunun oluşumuna uzanan süreci görünür kıldığı sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Göç Sineması, Mikro-Mekân, Aidiyet, Yer Duygusu, Gündelik Nesnelere.

AN ANALYSIS OF THE SPATIAL USES OF THE BED AS AN OBJECT AND ITS EFFECTS ON BELONGING IN MIGRATION-THEMED FILMS: THE CASE OF DHEEPAN

ABSTRACT

This study examines how the bed, as an everyday object, gains meaning through micro-space, the body, and belonging in migration-themed film narratives, using the film Dheepan as a case study. In this context, the bed is addressed in relation to both temporary and permanent spaces associated with the phenomenon of migration. The hypothesis of the study is that the bed functions as an interior spatial indicator that makes visible how belonging is shaped and reconfigured within anonymous and transient spaces in migration-themed films. Rather than approaching cinema as an object of analysis, the study conceptualizes film as an analytical ground through which interior space, object, and body relations can be examined, with a particular focus on the role of the bed in the production of a sense of place. The scope of the study is limited to the camp and housing spaces represented in Dheepan. A qualitative research method was adopted to examine everyday practices and spatial representations. The research was conducted in two stages: in the first stage, a conceptual framework was developed based on the spatial theories of Augé, Foucault, Perce, and Bachelard; in the second stage, selected scenes from the film were analyzed with a specific focus on the bed as a spatial object. The findings indicate that the bed

does not carry a fixed meaning throughout the narrative; rather, it transforms from an anonymous sleeping surface under conditions of temporary shelter into a micro-spatial setting defined by intimacy and everyday practices within the domestic interior. This transformation makes visible a spatial process through which experiences of displacement give way to the partial formation of a sense of place.

Keywords: Migration Cinema, Micro-Space, Belonging, Sense of Place, Everyday Objects.

1. GİRİŞ

Göç, coğrafi bir yer değiştirme süreci olmanın ötesinde; bireyin gündelik yaşam pratiklerinin, mekânla kurduğu ilişkilerin ve bedensel konumlanışının yeniden tanımlandığı çok katmanlı bir dönüşüm sürecidir. Bu dönüşüm, çoğu zaman barınma, yerleşme ve geçicilik ekseninde mekânsal karşılıklar üretirken, göçmen bedeninin gündelik hayatta temas ettiği nesnelere ve bu nesnelere içinde konumlandığı mekânsal düzenekler, aidiyetin nasıl kurulduğuna ya da askıya alındığına dair önemli ipuçları sunar. Özellikle geçici barınma koşullarında ortaya çıkan mikro-mekânsal düzenlemeler, göçmenlik deneyiminin soyut anlatı yerine, gündelik yaşantının somut pratikleri üzerinden okunmasını mümkün kılar.

Göç temalı sinema anlatıları, zorunlu yer değiştirme deneyimini çoğunlukla kimlik, travma, kültürel uyum ve toplumsal çatışma ekseninde ele alırken, bu deneyimin gündelik yaşam içinde nasıl mekânsallaştığı ve bedenin hangi mikro ölçekli düzenekler aracılığıyla konumlandırıldığı, mimarlık ve iç mimarlık disiplinlerinin sunduğu kavramsal araçlarla sınırlı ölçüde tartışılmıştır. Bu çalışma, göç sinemasını sinema kuramı üretmek amacıyla değil; mekânsal temsillerin, nesne yerleşimlerinin ve bedensel pratiklerin izlenebildiği üretken bir görsel veri alanı olarak ele almakta ve film mekânlarını, aidiyetin askıya alındığı, müzakere edildiği ve yeniden kurulduğu yaşantısal düzenekler olarak değerlendirmektedir.

Çalışmanın konusu, göç temalı filmlerde geçici barınmanın en temel unsurlarından biri olan yatak nesnesinin mekânsal kullanım biçimlerinin ve bu kullanımın aidiyet üzerindeki etkilerinin incelenmesidir. Göç olgusu bağlamında yatak, barınmaya hizmet eden işlevsel bir donatı olmanın ötesinde; bir yere “geçici sığınma” eylemini mümkün kılan, aynı zamanda kırılabilirlik, denetim ve yerleştirilme zorunluluğu üreten bir mikro-mekânsal kesit olarak ele alınmaktadır. Marc

Augé'nin non-place yaklaşımı, Michel Foucault'nun mikro-iktidar tartışmaları, Gaston Bachelard'ın içsel sığınma düşüncesi ve Georges Perec'in gündelik mikro-uzam analizleri birlikte değerlendirildiğinde yatak, göçmen öznenin bedensel, duygusal ve toplumsal düzeylerde konumlandırıldığı bir alan olarak görünür hâle gelir; bu çalışma, yatağı bireyin yer edinme arzusunun temsil eden bir unsurdan ziyade, göçmen öznenin çoğu zaman maruz kaldığı yerleştirilme zorunluluğunu açığa çıkaran bir sembol olarak ele almayı temel argüman olarak benimsemektedir.

Bu çerçevede araştırmanın hipotezi, göç temalı filmlerde yatağın mekânsal konumu, düzenlenişi ve kullanım biçimi üzerinden üretilen anlam katmanlarının, karakterlerin aidiyetle kurdukları ilişkiyi şekillendirdiği ve bu süreci görünür kıldığı yönündedir. Seri hâlde düzenlenmiş, kişiselleştirilmesine izin verilmeyen ya da anonimleştirici yatak düzenlerinin göçmen özneyi disipline eden ve aidiyeti askıya alan mekânsal durumlara işaret ettiği; buna karşılık bireysel izler taşıyan, paylaşılan ya da dönüştürülen yatak kullanım biçimlerinin, öznenin mekânda kendine ait bir alan kurma çabasını görünür kıldığı varsayılmaktadır. Bu hipotez, Jacques Audiard'ın *Dheepan* (2015) filmi örneğinde sınanmaktadır.

Literatürde göç sinemasına ilişkin çok sayıda çalışma bulunmasına karşın, gündelik nesnelere üzerinden yürütülen mikro-mekânsal çözümlerinin sınırlı kaldığı görülmektedir. Göçmenliğin mimari, politik ya da psikososyal boyutları çoğunlukla makro ölçekte ele alınmış; yatak gibi sıradan ve gündelik nesnelere mekânsal düzenlenişi ve bu düzenlenişin aidiyetle kurduğu ilişki büyük ölçüde analiz dışı bırakılmıştır. Ayrıca söz konusu kuramsal yaklaşımların sinema verisi üzerinden mimarlık ve iç mimarlık perspektifiyle kesişimsel biçimde ele alındığı çalışmaların sınırlılığı, bu

alanda belirgin bir literatür boşluğuna işaret etmektedir.

Bu çalışmanın önemi, göç temalı filmlerde yatak nesnesinin mekânsal kullanım biçimlerine odaklanarak, mikro ölçekli mekânsal düzenlemelerin aidiyet üretimindeki rolünü sistematik biçimde ortaya koymasında yatmaktadır. Araştırma, gündelik nesnelerin göçmenlik deneyimi bağlamında yüzeyde görünenin ötesinde anlamlar üretebildiğini göstererek, mikro-mekânsal göstergelerin mimarlık ve iç mimarlık temelli mekânsal analizlerdeki kuramsal ve yöntemsel değerine dikkat çekmektedir.

Araştırmanın amacı, göç temalı filmlerde yatak nesnesini yalnızca barınmaya ilişkin işlevsel bir unsur olarak ele almak yerine, yatağın mekânsal konumu, kullanım biçimi ve sahne içindeki düzenlenişi üzerinden göçmen karakterlerin aidiyet geliştirme ya da bu aidiyeti kuramama süreçlerini incelemektir. Araştırmanın kapsamı, geçici barınmanın temel unsurlarından biri olan yatak nesnesi ile sınırlandırılmış; çalışma, Dheepan filminde yatak nesnesinin yer aldığı sahneleri mekânsal konum, kullanım biçimi ve sahne içi düzenleniş ölçütleri doğrultusunda inceleyerek, nitel araştırma yöntemlerinden içerik analizini temel alan sahne odaklı bir inceleme modeli aracılığıyla görsel veriye uygulamıştır. Bu doğrultuda makale, giriş, kuramsal çerçeve, yöntem, bulgular ve sonuç bölümlerinden oluşan bir yapı içinde kurgulanmıştır.

2. LİTERATÜR ÖZETİ

Çalışma, yatak nesnesini mikro-mekân, beden ve aidiyet ilişkileri ekseninde ele alırken, iki temel literatür hattını birlikte tartışmaktadır. İlk hat, gündelik nesnelerin ve özellikle yatak gibi bedensel temas yüzeylerinin, geçicilik, mahremiyet ve denetim bağlamında mekânsal deneyimi nasıl yapılandırdığına odaklanan mekân kuramları ve gündelik yaşam çalışmalarıdır. Bu çerçevede yok-yer, mikro-iktidar, içsel sığınak ve gündelik pratikler gibi kavramlar, yatağın mekânsal ve anlamsal rolünü açıklamak için kuramsal bir zemin sunmaktadır. İkinci hat ise sinema kuramı ve görsel anlatı çalışmalarına dayanarak, gündelik nesnelerin sinemasal anlatı içinde nasıl anlam ürettiğini, anlatı sürekliliğini nasıl taşıdığını ve izleyici deneyimini nasıl yönlendirdiğini inceleyen çalışmaları kapsamaktadır. Bu iki

literatür hattının birlikte ele alınması, yatak nesnesinin hem fiziksel bir mikro-mekân hem de sinemasal anlatı içinde anlam yoğunlaşması yaratan bir düzenek olarak değerlendirilmesine olanak tanımaktadır.

2.1. Yatak Nesnesinin Mikro-Mekân, Beden ve Aidiyet Ekseninde Okunması

Göç etme hali, çoğu zaman barınma mekânlarının bütüncül düzeni üzerinden ele alınmakta; mekânın plan şeması, yerleşim tipi ya da konut ölçeği tartışmanın merkezine yerleştirilmektedir. Ancak gündelik yaşantının bedensel düzeyde nasıl kurulduğu, bireyin mekânla hangi nesnelere aracılığıyla ilişki geliştirdiği ve aidiyetin hangi mikro ölçekli düzenekler üzerinden üretildiği çoğu çalışmada ikincil planda kalmaktadır. Oysa gündelik hayatın maddi taşıyıcıları olan nesnelere, mekânın yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda anlamsal olarak kurulmasında belirleyici rol oynar. Bu bağlamda yatak, bireyin mekânla kurduğu ilişkinin en doğrudan ve süreklilik arz eden temas yüzeylerinden biri olarak öne çıkar.

Yatağın mekân içindeki konumu, düzenlenişi ve kullanım biçimi; mahremiyet, denetim ve geçicilik arasındaki ilişkilerin mikro ölçekte okunmasına imkân tanır. Çünkü yatak, bedeni yatay konumda mekâna yerleştiren; dinlenme, geri çekilme ve savunmasızlık hâllerini aynı anda barındıran bir mikro-mekânsal düzenektir (Chiodo ve Forino, 2026). Bu yönüyle yatak, barınma mekânının geneline ilişkin soyut tartışmalardan ziyade, mekânın bedensel olarak nasıl deneyimlendiğini açığa çıkaran somut bir analiz düzlemi sunar.

Marc Augé'nin *yok-yer* (non-place) kavramı, özellikle geçicilik ve aidiyetin askıya alınması bağlamında yatak nesnesinin konumunu kuramsal olarak tartışmaya açar. Augé'ye göre yok-yerler; kimlik, tarih ve ilişkisel bağların zayıfladığı, bireyin kendini anonim bir kullanıcı olarak deneyimlediği geçiş mekânlarıdır (Augé, 1995). Mülteci kampları, geçici barınma merkezleri, yurtlar ve kurumsal konaklama alanları bu bağlamda değerlendirilir. Bu mekânlarda yer alan yataklar, bireyin mekânla öznel bir bağ kurmasını sağlayan araçlar olmaktan ziyade, bedensel varlığın geçici olarak düzenlendiği standart yüzeyler hâline gelir. Dolayısıyla yatak, yok-yer bağlamında yer üretmez; aksine geçiciliği ve anonimliği

pekiştiren bir düzenek olarak çalışır (Augé, 1995).

Bununla birlikte, gündelik nesnelere mekânsal aidiyet üretimindeki rolüne odaklanan çalışmalar, bu okumayı karmaşıklştırır. Gündelik yaşamda sürekli temas edilen eşyalar, mekânın yalnızca kullanılan bir yüzey değil, anlam yüklenen bir çevre olarak deneyimlenmesini sağlar (Alakuş ve Özgenç Erdoğan, 2022). Bu çerçevede yatak, geçicilik koşullarında dahi bedensel sürekliliğin korunabildiği sınırlı alanlardan biri hâline gelir. Yatak üzerinde gerçekleştirilen uyuma ve dinlenme gibi tekrar eden pratikler mekânla kurulan ilişkinin sürekliliğini mümkün kılar (Perec, 1997). Ancak bu süreklilik, göç bağlamında kırılabilir ve zamansal olarak sınırlıdır; yatak bir yandan bedeni koruyan bir sığınak işlevi görürken, diğer yandan mekânın geçici doğusunu sürekli hatırlatır.

Yatak nesnesinin bedenle kurduğu ilişki, Michel Foucault'nun mikro-iktidar ve disiplinler mekân kavramları çerçevesinde ele alındığında yeni bir boyut kazanır. Foucault'ya göre modern iktidar, bedeni doğrudan baskı yoluyla değil, gündelik mekânsal düzenlemeler aracılığıyla disipline eder (Foucault, 1977). Hastaneler, kışlalar, yurtlar ve hapishaneler gibi kurumsal mekânlarda yatakların dizilişi, ölçüsü ve konumlanması; bedenin hareketini, görünürlüğünü ve sürekliliğini kontrol eden mekânsal rejimler üretir (Foucault, 1977). Bu bağlamda yatak, yalnızca dinlenme nesnesi değil; bedeni tanımlayan, sınırlayan ve düzenleyen bir mikro-mekândır.

Göçmenlerin karşılaştığı geçici barınma alanlarında da benzer bir mekânsal mantık söz konusudur. Yataklar çoğu zaman seri hâlde dizilmiş, standartlaştırılmış ve kişisel müdahalelere kapalıdır. Bu düzenlemeler, bedeni mekân içinde tanımlayan ve denetleyen bir çerçeve kurar. Gözetim ve barınma ilişkisine odaklanan çağdaş çalışmalar, bu tür mekânların bedeni sınıflandıran ve izleyen rejimler ürettiğini ortaya koymaktadır (Monahan, 2017). Dolayısıyla yatak, hem korunma hem de denetimle ilişkili çelişkili bir konumda yer alır.

Yatak nesnesinin iktidar, norm ve kimlik üretimiyle ilişkisi tarihsel bir perspektifle ele alındığında daha da görünür hâle gelir. Chiodo ve Forino, yatağın tarih boyunca yalnızca

gündelik bir eşya değil; toplumsal normların ve iktidar ilişkilerinin bedensel düzeyde üretildiği bir mikro-mekânsal aygıt olarak işlediğini göstermektedir (Chiodo ve Forino, 2026). Yatağın paylaşımı, ayrıştırılması ya da standartlaştırılması, bedenler üzerindeki kontrolün mekânsal karşılıklarıdır. Bu yaklaşım, yatağın göç bağlamında da hem sığınak hem de düzenleyici bir aygıt olarak çift yönlü bir anlam taşıdığını düşündürür.

Georges Perec'in gündelik yaşam ve mikro-mekânlara odaklanan yaklaşımı, yatak nesnesinin aidiyet üretimindeki rolünü tekrar eden pratikler üzerinden okumayı mümkün kılar. Perec'e göre birey, mekânı büyük anlatılar aracılığıyla değil; sıradan ve tekrar eden gündelik eylemler yoluyla kendine mal eder (Perec, 1997). Uyuma ve dinlenme pratiklerinin merkezinde yer alan yatak, bu gündelik mekânsallaşma sürecinin odak noktalarından biridir. Bu yönüyle yatak, bedensel ve duygusal deneyimlerin yoğunlaştığı anlamsal bir düğüm noktası olarak değerlendirilir (Gökdemir ve Uçar, 2023).

Son olarak Gaston Bachelard'ın *La Poétique de l'Espace'da* (Mekânın Poetikası) geliştirdiği içsel sığınak ve mahremiyet kavramları, yatak nesnesinin duygusal ve imgesel boyutunu açıklayıcı bir çerçeve sunar. Bachelard'a göre ev, bireyin düş kurabildiği ve kendini güvende hissedebildiği bir içsel evrendir; bu evrenin en yoğunlaştığı noktalardan biri yataktır (Bachelard, 1958/2013). Yatak, bu anlamda yalnızca bedensel geri çekilme alanı değil, aynı zamanda içsel dünyaya açılan imgesel bir sığınaktır. Konut mekânlarında yatak odalarının kişiselleştirilebilir alanlar olarak aidiyet üretimindeki rolüne odaklanan çalışmalar da bu durumu desteklemektedir (Kavaz Altun ve Karabekir, 2025). Göç bağlamında bu kişiselleştirme imkânı sınırlı olsa da, yatak bireyin mekâna tutunabildiği ilk mikro ölçekli yüzeylerden biri olmaya devam eder.

2.2. Sinemada Gündelik Nesne ve Anlam Üretimi

Sinemada gündelik nesne kullanımı, film anlatısının soyut deneyimleri maddi ve mekânsal öğeler aracılığıyla yapılandırma kapasitesiyle doğrudan ilişkilidir. Sinema anlatısı yalnızca diyaloglar, karakter gelişimi ya da olay örgüsü üzerinden değil; kadraj, ışık, renk, ses, ritim ve nesnelere mekân içindeki

konumlanışı aracılığıyla kurulur. Bu nedenle gündelik nesnelere, anlatının arka planında yer alan edilgen unsurlardan çıkarak, anlatının kavramsal örgütlenmesine aktif biçimde katılan anlam taşıyıcılarına dönüşür (Kracauer, 1960). Sinemasal imge, gündelik hayatta sıradan kabul edilen eşyaları yeniden çerçeveye alarak kimlik, aidiyet, bellek, travma ve iktidar gibi soyut kavramların yoğunlaştığı anlamsal düğüm noktaları üretir. Sinemanın maddi gerçekliğe yönelimi, gündelik nesnelere ve sıradan detayların sinemasal anlatı içerisinde ayrıcalıklı bir konuma yerleşmesine olanak tanır; bu bağlamda sinema, gündelik yaşamın çoğu zaman gözden kaçan maddi öğelerini görünür kılarak toplumsal gerçekliğin bastırılmış ya da fark edilmemiş boyutlarını açığa çıkarır (Kracauer, 1960). Bu perspektiften bakıldığında gündelik nesnelere, yalnızca dekoratif unsurlardan değil; anlatının gerçeklik duygusunu güçlendiren ve izleyicinin deneyimlemesini yönlendiren araçlardır. Nesnelere kadraj içinde uzun süreli tutulması, tekrar edilmesi ya da anlatı boyunca benzer bağlamlarda yeniden görünmesi, onları anlatının süreklilik taşıyan anlam eksenlerine yerleştirir.

Sandra Ponzanesi'nin *The Non-Places of Migrant Cinema in Europe* (Avrupa'da Göçmen Sinemasının Yok-Mekânları) başlıklı çalışmada yaptığı çözümleme, göçmen sinemasında gündelik yaşamın sinemasal anlatı içerisinde mekânsal düzenekler aracılığıyla kurulduğunu göstermektedir (Ponzanesi, 2012). Bu yaklaşım, gündelik nesnelere anlatı içinde arka plan unsurları olmaktan öte; göçmen bedeninin mekânsal olarak konumlandırıldığı rejimlerin parçası olduğunu düşündürür. Yatak nesnesi, bu rejimin bedensel ölçekte yoğunlaştığı kritik düğüm noktalarından biri olarak ele alınabilir.

Sinemada nesne-anlatı ilişkisini çözümlemeye göstergebilimsel yaklaşımlar önemli bir kuramsal zemin sunar. Roland Barthes'ın *Image, Music, Text* (İmge, Müzik, Metin) başlıklı çalışmada ortaya koyduğu göstergebilim yaklaşımından hareketle, filmde yer alan nesnelere hem maddi varlıklarıyla birer gösteren hem de taşıdıkları kültürel ve ideolojik anlamlarla birer gösterilen olarak çözümlenebilmektedir. Barthes'a göre gündelik nesnelere, kültürel bağlam içinde doğal ve masum görünmelerine rağmen, ideolojik

anlamlarla yüklüdür. Sinema, bu nesnelere belirli bağlamlarda tekrar ederek ya da karşıtlıklar içinde sunarak onların taşıdığı kültürel kodları görünür kılar. Bu nedenle sinemasal anlatıda bir nesnenin anlamı sabit değildir; bağlam, tekrar, karşıtlık ve anlatı içindeki konumu aracılığıyla sürekli olarak yeniden üretilir (Barthes, 1977). Türkiye'de yapılan sinema çözümlenmeleri de, özellikle ev içi gündelik nesnelere ideolojik, kültürel ve duygusal katmanları açığa çıkarmada göstergebilimsel yöntemin işlevsel olduğunu ortaya koymaktadır (Aydınöler, 2023). Bu bağlamda gündelik nesnelere, anlatının doğrudan ifade etmekten kaçındığı durumların dolaylı taşıyıcıları hâline gelir.

Sergei Eisenstein, *Film Form: Essays in Film Theory* (Film Biçimi: Sinema Kuramı Üzerine Denemeler) başlıklı çalışmada geliştirdiği montaj kuramında, nesnelere sinemasal anlam üretimindeki rolünü yalnızca temsil düzeyinde değil, çatışma ve ilişki üzerinden ele alır. Eisenstein'a göre anlam, tekil imgelerde değil; imgeler arasındaki gerilim ve çarpışmada ortaya çıkar (Eisenstein, 1949). Bu bakış açısından gündelik nesnelere, ardışık ya da karşıt imgelerle ilişkilendirildiğinde anlatının duygusal ve düşünsel etkisini yoğunlaştıran unsurlar hâline gelir. Örneğin bir nesnenin tekrar tekrar farklı bağlamlarda gösterilmesi, izleyicinin zihninde bir çağrışım zinciri oluşturur; nesne, anlatının düşünsel omurgasına eklenir. Eisenstein'ın yaklaşımı, gündelik nesnelere sembolik olmanın ötesinde montaj yoluyla düşünsel anlam üreten dinamik öğeler olarak ele alınmasını mümkün kılar.

Gilles Deleuze, *Cinéma 2: L'image-temps* (Sinema 2: Zaman-İmge) başlıklı çalışmada geliştirdiği sinema kuramı çerçevesinde, gündelik nesnelere anlatı içindeki rolünü zaman, bellek ve algı bağlamında yeniden düşünmeye olanak tanır. Deleuze, özellikle zaman-imge kavramı üzerinden, nesnelere eylemi ilerleten araçlar olmaktan çıkarak düşüncenin ve hafızanın taşıyıcılarına dönüştüğünü ileri sürer (Deleuze, 1985). Modern sinemada gündelik nesnelere, karakterin eylemini belirlemekten ziyade, duraksama, bekleme ve içsel yoğunlaşma anlarında öne çıkar. Bu durum, nesnenin izleyiciyle kurduğu ilişkiyi güçlendirir; izleyici, nesne aracılığıyla karakterin zihinsel ve duygusal durumuna dahil olur. Böylece gündelik nesne, anlatı ile izleyici

arasında aracılık eden bir algısal eşik işlevi görür.

Gündelik nesnelerin anlatı içindeki konumlanışı estetik bir tercih olmanın ötesinde, aynı zamanda ideolojik bir yapılandırma süreci olarak da değerlendirilmelidir. Sinemada gündelik düzenekler, izleyicinin dünyayı algılama biçimini yönlendiren ideolojik mekanizmalarla yakından ilişkilidir (Comanducci, 2010). Özellikle ev içi gündelik nesnelere, mahremiyet, normallik ve düzen kavramlarıyla ilişkilendirilerek toplumsal kabullerin yeniden üretilmesine ya da sorgulanmasına aracılık eder. Bu nesnelere bireysel deneyimlerin ötesine geçerek, sınıf, cinsiyet, aile ve iktidar ilişkilerine dair daha geniş kültürel ve politik bağlamlara eklenir. Sonuç olarak sinemada gündelik nesnelere, anlatının tali unsurları değil; nesne–anlatı–izleyici ilişkisinde merkezi bir rol üstlenen anlamsal düzeneklerdir. Nesnelerin tekrar eden kullanımını, kadraj içindeki konumlanışı ve bedenle kurduğu ilişki, izleyicinin algısını yönlendirerek anlatının soyut katmanlarını somutlaştırır. Bu bağlamda gündelik nesne, sinemada görülenin ötesinde; izleyici tarafından deneyimlenen, hatırlanan ve anlamlandırılan bir anlatı aracına dönüşür.

3. YÖNTEM

Bu çalışma, nitel bir araştırma yaklaşımı benimseyerek, göç temalı film anlatılarını mimarlık ve iç mimarlık disiplinleri çerçevesinde mekânsal bir okuma alanı olarak ele almaktadır. Araştırmanın amacı, Dheepan filminde yer alan yatak nesnesinin, mikro-mekân, beden ve aidiyet ilişkileri üzerinden nasıl anlamlandırıldığını ortaya koymaktır. Bu doğrultuda sinema, mekân, nesne ve beden ilişkilerinin temsil edildiği analitik bir zemin olarak ele alınmıştır. Dheepan filminin seçilme nedeni, anlatının kamp mekânından başlayarak geçici yerleştirme alanları aracılığıyla konut mekânına uzanan belirgin bir mekânsal hat sunması ve bu hat boyunca yatak nesnesinin konumu, niteliği ve kullanım biçimlerinin sahne bazlı olarak izlenebilir olmasıdır. Film, gündelik iç mekân pratiklerinin ve donatı yerleşimlerinin dönüşümünü okumaya elverişli bir görsel ve mekânsal süreklilik sağlamaktadır. Çalışmanın yöntemi, kuramsal yaklaşımlardan türetilmiş analitik bir çerçeve ile sahne temelli film çözümlemesini bir araya getiren bütüncül bir yapı üzerine kuruludur. Bu çerçeve, çalışmada başvurulan kuramcıları, ilgili temel kavramları, bu kavramlardan türetilen anlam katmanlarını ve bu katmanların aidiyet üzerindeki etkilerini birlikte sunan Tablo 1’de özetlenmiştir.

Tablo 1. Kuramsal Yaklaşımlar Doğrultusunda Türetilen Anlam Katmanları ve Aidiyet İlişkileri

Kuramsal Kaynak	Temel Kavramlar	Türetilen Anlam Katmanı	Aidiyet Üzerindeki Etki
Augé (1995)	Non-place, köksüzlük, geçicilik, anonim mekân deneyimi	Yersizleşme/ Süreksiz Yerleşim	Aidiyetin askıya alınması; mekânın süreksiz ve kimliksiz oluşunun yarattığı kopma
Foucault (1977)	Mikro-iktidar, bedenin konumlandırılması, mekânsal disiplin	Mekânsal Zorunluluk / Bedenin Disipline Edilmesi	Aidiyetin sınırlandırılması; öznenin kontrolü dışındaki mekânsal düzenlemelerle müzakere
Perec (1997)	Gündelik mekân pratikleri, mikro-düzen, nesne–özne ilişkisi	Gündelik Pratikler Yoluyla Mikro-Mekânsal Yerleşme	Aidiyetin mikro ölçekte yeniden üretimi; öznenin mekânda yer edinme girişimi
Bachelard (1958/2013)	“Ev”in poetikası, içsel barınma, mahremiyetin mekânsal üretimi	Mekânın İçselleştirilmesi	Aidiyetin duygusal ve imgesel temelini oluşturması; mekânla ilk bağın kurulması

Araştırma sürecinde ilk olarak, yatak nesnesinin gündelik yaşam ve mekânsal pratikler içindeki konumu, ilgili kuramsal literatür ışığında değerlendirilmiştir. Bu kapsamda Augé'nin geçicilik ve yok-yer kavramsallaştırmaları, Foucault'nun beden mekânsal olarak konumlandırılması ve disiplin mekanizmalarına ilişkin yaklaşımları, Perce'ın gündelik pratikler ve mikro-mekânsal deneyimlere odaklanan çalışmaları ile Bachelard'ın mahremiyet ve içsel sığınak kavramları birlikte ele alınmıştır. Bu kuramsal yaklaşımlar aracılığıyla yatak nesnesi, yalnızca fiziksel bir eşya olarak değil; bedenle sürekli temas hâlinde olan, geçicilik, mahremiyet ve yerinden edilme deneyimlerini yoğunlaştıran bir mikro-mekân olarak tanımlanmıştır. Bu analitik çerçeve doğrultusunda film çözümlemesine geçilmiş ve analiz, sahne temelli bir yöntemle yürütülmüştür.

Çözümleme sürecinde, Dheepan filminde yatak nesnesinin yer aldığı sahneler belirlenmiş; bu sahneler, anlatı içindeki mekânsal bağlamları dikkate alınarak ele alınmıştır. Her sahne, yatak nesnesinin mekân içindeki konumu, bedenle kurduğu ilişki, mahremiyet düzeyi ile yer duygusu ve aidiyetin nasıl üretildiğini görünür kılan bağlamlar üzerinden analiz edilmiştir. Analiz, yatak nesnesinin anlatı boyunca sabit bir anlam taşımadığı; aksine mekânsal bağlamlar ve bedensel pratiklerle birlikte dönüşen bir yapı sergilediği varsayımına dayanmaktadır. Bu yaklaşım, film anlatısında yer duygusunun kamp mekânından konut mekânına doğru nasıl kurulduğunu, yatak nesnesinin sahne içindeki yerleşimleri ve kullanım biçimleri üzerinden izlemeyi mümkün kılmaktadır.

Sahne çözümlemeleri, Tablo 1'de sunulan analitik eksenler doğrultusunda gerçekleştirilmiş; böylece yorumların öznel bir düzlemde kalmasının önüne geçilerek, analiz sürecinin kuramsal dayanakları açık biçimde ortaya konmuştur.

4. BULGULAR

Dheepan (2015), Jacques Audiard'ın yönetmenliğinde çekilmiş olup, Sri Lanka'daki iç savaş sonrası kimliksizleşmiş bireylerin, zorunlu bir aile kurgusu üzerinden Fransa'ya göç etmesini ve kamp mekânından başlayarak

geçici barınma alanları aracılığıyla konut mekânına uzanan yerleşme sürecini izler.

Film anlatısı, açık alanda kurulan geçici ve yersiz bir barınma hâlinde, kapalı ve ilişkisel bir iç mekân düzenine doğru ilerleyen mekânsal bir hat üzerinden kurgulanmıştır. Bu hat boyunca iç mekânın donatı, kullanım ve beden ilişkileri aşamalı olarak dönüşür; söz konusu dönüşüm, yatak nesnesinin konumu, niteliği ve kullanım biçimleri üzerinden izlenebilir hâle gelmektedir.

Bu bölümde Dheepan filminde yatak nesnesinin, anlatının ilerleyişi boyunca farklı mekânsal bağlamlar içinde geçirdiği dönüşüm, iç mekân kurgusu, donatı yerleşimi ve beden-mekân ilişkisi ekseninde ele alınmaktadır. Bulgular, yatak nesnesinin üstlendiği rollerin rastlantısal değil, aşamalı ve kademeli bir yerleşme sürecine işaret ettiğini göstermektedir. Kamp mekânında donatı öncesi bir yüzey olarak beliren yatak, geçiş evresinde yerleştirme ve disiplin aracına, konut mekânında ise gündelik tekrarlar yoluyla içselleştirilen bir mikro-mekâna dönüşmektedir. Bu süreç, yerleşikliğin tek bir mekânsal kırılmayla değil; donatı, kullanım ve bedensel yakınlık üzerinden ilerleyen çok katmanlı bir üretim biçimi olarak ortaya çıktığını göstermektedir.

4.1. Anlatının Başlangıcında Donatı Öncesi Barınma ve Mekânsal Belirsizlik

Filmin başlangıcında yer alan kamp sahneleri, anlatıyı açık alanda kurulan geçici barınma düzenekleri içinde başlatır. Bu aşamada mekânda, iç mekân donatısı olarak tanımlanabilecek bir yatak nesnesinden söz etmek mümkün değildir. Bunun yerine, zemine doğrudan temas eden, taşınabilir ve geçici uyku yüzeyleri görülür (Şekil 1). Bu yüzeyler, bedeni koruyan ya da kişisel bir alan tanımlayan mekânsal elemanlar olmaktan ziyade, yalnızca bedensel varlığın asgari düzeyde sürdürülebildiği geçici çözümler olarak varlık gösterir.

Anlatısal olarak bu sahneler, karakterlerin henüz kalıcı bir yere sahip olmadığı, bekleme ve belirsizlik hâlinin baskın olduğu bir zaman dilimine karşılık gelmektedir. Mekânsal açıdan ise bu uyku yüzeyleri, duvar, tavan ya da hacimsel süreklilik üreten herhangi bir iç mekân bileşeniyle ilişki kurmamaktadır. Bu durum,

Marc Augé'nin *yok-yer* (non-place) kavramıyla örtüşür; burada bedeni tanımlı bir iç mekâna bağlayan bir yatak nesnesi değil, kişisel alan üretmeyen geçici bir yüzey söz konusudur. İç mimarlık açısından bu evrede belirleyici olan, yatak nesnesinin henüz ortaya çıkmamış olması ve dolayısıyla iç mekân kurucu bir rol üstlenememesidir.

Şekil 1. Filmin başlangıcında kamp mekânında, zemine doğrudan temas eden geçici uyku yüzeyleri

4.2. Geçiş Evresinde Yerleştirme ve Mekânsal Disiplin

Anlatının ilerleyen bölümünde karakterlerin geçici yerleştirme alanına taşınmasıyla birlikte mekân, açık alandan kapalı bir hacme evrilir. Ancak bu evrilme, yerleşiklik anlamına gelmez. Ranzaya benzer biçimde geçici olarak kurulan yükseltilmiş yatak sistemleri, birden fazla ailenin aynı mekânda barındırıldığı, kurumsal bir iç mekân kurgusu üretmektedir (Şekil 2).

Şekil 2. Geçici yerleştirme alanında, ranzaya benzer biçimde yükseltilmiş ve seri hâlde düzenlenmiş yatak sistemleri

Film anlatısı bu aşamada, karakterlerin yeni bir mekâna “yerleştirildiğini” gösterirken; mekânsal kurgu, bireysel yerleşim kararlarına izin vermeyen seri ve standart bir düzen üzerinden işlemektedir. Bu durum, Michel Foucault'nun beden mekân aracılığıyla disipline edilmesi yaklaşımıyla ilişkilendirilebilir. İç mimarlık bağlamında yatak, hâlâ kişisel bir donatı değil; mekânın dayattığı bir yerleştirme aracıdır.

4.3. Yerleşmeye Yönelim ve Gündelik Tekrar Yoluyla Mikro Yerleşme

Geçiş evresinin devamında anlatı, karakterlerin geçici yerleştirme alanından çıkarılarak bir konut mekânına yerleştirilmesiyle birlikte, aynı mekânın gündelik yaşam içinde tekrar tekrar kullanılmasına odaklanır. Bu aşamada mekân, kurumsal bir yerleştirme düzeninin parçası olmaktan çıkarak, sınırlı da olsa bireysel kullanımın mümkün olduğu bir iç mekâna dönüşür. Bu dönüşüm, zemine yakın konumlanan ince şiltenin aynı noktada tekrar eden biçimde kullanılması üzerinden izlenebilir hâle gelir; yatak nesnesi, mekân içinde anlamlı bir yerleşme sürecine doğru evrilmeye başlar (Şekil 3). Film anlatısı, bu sahnelerde zamansal sürekliliği vurgularken; mekânsal açıdan bu süreklilik, yatak yerleşiminin sabitlenmeye başlamasıyla karşılık bulur.

Şekil 3. Geçiş evresinde, zemine yakın konumlanan ince şiltenin aynı mekânda tekrar eden biçimde kullanıldığı sahneler

Bu aşama, Georges Perec'in gündelik pratikler yoluyla mekânın evcilleştirilmesi düşüncesiyle ilişkilendirilebilir. İç mekân henüz tam anlamıyla kurulmamıştır; ancak gündelik tekrarlar aracılığıyla mikro ölçekte bir yerleşme süreci başlamıştır.

4.4. Yerleşme Eşiği ve Konut Mekânında Sabit Donatı Düzeni

Anlatının konut mekânına taşınmasıyla birlikte film, mekânsal olarak daha tanımlı ve kapalı bir iç mekân düzeni sunar. Bu aşamada yatak, ilk kez sabit bir donatı olarak duvarlarla tanımlı bir hacim içinde yer almaktadır. Aynı zaman aralığında anne ve baba figürlerinin ayrı yataklarda konumlandığı sahneler, mekânın fiziksel olarak kurulmuş olmasına rağmen birlikte yaşama bütünlüğünün henüz tamamlanmadığını göstermektedir (Şekil 4). Bu durum, konut mekânının “yer” olarak tanımlanabilir hâle gelmesine karşın, “ev” olma niteliğinin henüz tamamlanmadığını düşündürmektedir. Film anlatısı, bu sahnelerde birlikte yaşama hâlinin başladığını ima ederken; mekânsal kurgu, bedensel mesafeyi koruyan bir düzen sunmaktadır. Kuramsal olarak bu aşama, Perec’ten Gaston Bachelard’a geçiş noktası olarak değerlendirilebilir. İç mimarlık açısından bu evre, mekânsal koşulların hazır olduğu ancak kullanımın henüz ortaklaşmadığı bir yerleşme eşiğine karşılık gelmektedir.

Şekil 4. Konut mekânında, duvarlarla tanımlı bir hacim içinde sabit donatı olarak konumlanan yataklar

4.5. Yerleşiklik ve Aidiyetin Paylaşılan Yatakla Belirginleşmesi

Filmin ilerleyen bölümünde karakterlerin aynı oda içinde birlikte yaşamaya başlaması, anlatı açısından belirgin bir kırılma noktasına işaret etmektedir. Üç beden aynı yatakta bir araya geldiği sahnede, yatak nesnesi yalnızca fiziksel bir donatı olmaktan çıkarak ev içi mikro-mekânın merkezî bir ögesi hâline gelir. Sabit donatı düzeni, kapalı hacim ve bedensel yakınlık birlikte ele alındığında, bu sahne paylaşılan kullanıma dayalı bir iç mekân

kurgusunun kurulduğunu göstermektedir (Şekil 5). Bu aşamada yatak, bireysel uyku pratiklerinin ötesine geçerek birlikte yaşamın ve gündelik hayatın ortaklaştığı bir yüzeye dönüşür. Bu mekânsal düzenleme, önceki evrelerde gözlemlenen bedensel mesafenin ve ayrılmış kullanımın yerini, yakınlık ve paylaşım üzerinden tanımlanan bir birlikte yaşama pratiğine bıraktığını ortaya koyar. Aynı odanın ve aynı yatağın paylaşılması, mekânın artık yalnızca barınılan bir hacim değil, gündelik yaşamın ortak ritimleriyle kurulan bir “ev” olarak içselleştirilmeye başlandığını düşündürmektedir. Bu durum, yerleşikliğin yalnızca mekânsal süreklilikle değil, bedensel yakınlık ve ortak kullanım yoluyla pekiştiğini göstermektedir. Kuramsal açıdan bu evre, Gaston Bachelard’ın mahrem iç mekânı yakınlık, korunma ve içsel barınma üzerinden tanımlayan yaklaşımıyla ilişkilendirilebilir. Bachelard’a göre ev, bireyin kendini güvende hissettiği ve gündelik yaşamını içselleştirdiği bir sığınaktır; bu sığınığın en yoğun noktalarından biri ise yataktır. Filmde paylaşılan yatak düzeni, bu içselleştirmenin mekânsal karşılığı olarak okunabilir.

Şekil 5. Konut mekânında, üç bedenin aynı yatakta birlikte konumlandığı sahne

Filmin anlatsal akışı, yatak nesnesinin mekânsal dönüşümüyle paralel ilerlemektedir. Kamp mekânındaki donatı öncesi barınmadan, konut mekânındaki yerleşik ve paylaşılan iç mekâna uzanan bu süreç; yersizleşmeden yerleşikliğe geçişin iç mekân ölçeğinde izlenebilir olduğunu göstermektedir. Bu dönüşüm, yatak düzenindeki değişim, mekânsal kurgu ve aidiyet üretimi arasındaki ilişkiyi ortaya koyan yerleşme evreleri aracılığıyla Tablo 2’de şematik olarak özetlenmiştir. Bu

bağlamda yatak, anlatıyı temsil eden bir metafordan ziyade, mekânsal dönüşümün maddi taşıyıcısı olarak okunmaktadır. Çalışma, Dheepan filmindeki göç ve aidiyet anlatısını, iç

mekânın gündelik kurgusu üzerinden yeniden düşünmeye olanak tanımaktadır.

Tablo 2. Dheepan Filminde Yatak Nesnesi Üzerinden Yerleşme Evreleri, Mekânsal Kurgu ve Aidiyet İlişkisi

Yerleşme Evresi	Sahne / Şekil	Yatak Düzeni ve Mekânsal Kurgu	Anlam Katmanı	Kuramsal Kaynak	Aidiyet Okuması
Aidiyetin Askıya Alınması	Şekil 1	Açık alanda, yapısal sınırları belirsiz barınma düzenekleri içinde; zemine doğrudan temas eden, donatı niteliği kazanmamış geçici uyku yüzeyleri	Süreksiz Yerleşim	Augé (1995)	Aidiyet geçici olarak askıya alınır
Zorunlu Yerleşme	Şekil 2	Kapalı hacim içinde geçici olarak yerleştirilmiş, ranzaya benzer yükseltilmiş yatak sistemi; bireysel kontrolü sınırlayan, seri ve standartlaştırılmış bir yerleşim düzeni	Mekânsal Zorunluluk / Bedenin Disipline Edilmesi	Foucault (1977)	Aidiyet kurumsal mekânsal düzenlemeler altında müzakere edilir
Yerleşmeye Yönelim	Şekil 3	Zemine yakın konumlanan ince şilte; sabit olmayan ancak tekrar eden kullanım yoluyla mekânsal alışkanlık üretmeye başlayan geçici yerleşim	Gündelik Pratikler Yoluyla Mikro-Mekânsal Yerleşme	Perec (1997)	Aidiyet mikro ölçekte belirmeye başlar
Yerleşme Eşiği	Şekil 4	Konut hacmi içinde yatak mobilyasının duvarla ilişkilendiği, ayrı yataklardan oluşan yerleşim; mekânsal sınırların tanımlı olduğu, bedensel mesafenin korunduğu düzen	Tanımlı Mekânda Bireysel Yerleşme	Perec (1997) ve Bachelard (1958/2013)	Aidiyet bireysel yerleşme düzeyinde kalır
Yerleşikliğin Kurulması	Şekil 5	Aynı oda içinde paylaşılan tek yatak düzeni; sabit donatı, kapalı hacim ve bedensel yakınlık üzerinden tanımlanan ev-içi mikro-mekân	Mahremiyet ve İçselleştirme	Bachelard (1958/2013)	Aidiyet gündelik pratikler yoluyla pekişir

5. SONUÇ

Bu çalışma, Dheepan filminde yatak nesnesinin anlatsal bir sembol olmanın ötesinde, iç mekânda yer duygusu ve aidiyetin kurulma sürecinde belirleyici bir mekânsal arayüz olarak işlediğini ortaya koymuştur. Kamp mekânından

geçici yerleştirme alanlarına ve konut mekânına uzanan anlatsal akış boyunca yatak yerleşiminde izlenen dönüşüm, iç mekânın donatı, kullanım ve beden ilişkileri üzerinden aşamalı biçimde kurulduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu çerçevede göç, yalnızca

toplumsal ya da kültürel bir olgu olarak değil, gündelik iç mekân pratikleri aracılığıyla üretilen mekânsal bir süreç olarak okunmaktadır.

Kuramsal çerçeve, yersizleşmeden yerleşikliğe uzanan bu sürecin farklı mekânsal bağlamlarda çözümlenmesine olanak tanımıştır. Yer-olmayan, mekânsal disiplin, gündelik pratikler ve mahremiyet kavramları, yatak nesnesinin kamp, geçiş mekânı ve konut bağlamlarında kazandığı anlam katmanlarını birlikte düşünmeyi mümkün kılmaktadır. Bu doğrultuda yatak, geçici bir yüzeyden mikro-mekânsal yerleşmeye, oradan da içselleştirilmiş bir mekânsal odağa evrilen dinamik bir donatı olarak belirginleşmektedir.

İç mimarlık disiplini açısından bulgular, aidiyetin mekânın fiziksel varlığıyla sınırlı kalmadığını; donatı yerleşimi, kullanım sürekliliği ve bedensel paylaşım yoluyla üretildiğini ortaya koymaktadır. Film boyunca yatak nesnesi, sabit bir mobilya elemanı olmaktan ziyade, mekânsal ilişkilerin dönüşümüne eşlik eden ve bu dönüşümle birlikte yeniden tanımlanan bir donatı niteliği kazanmaktadır. Bu durum, iç mekânın plan, malzeme ya da biçim kadar, gündelik yerleşim ve kullanım pratikleri üzerinden kurulduğunu düşündürmektedir.

Sonuç olarak çalışma, sinemayı yalnızca bir temsil alanı olarak değil, mekânsal okuma için analitik bir araç olarak konumlandırmaktadır. Yatak nesnesi üzerinden geliştirilen bu yaklaşım, göç ve yerleşme deneyiminin iç mekân ölçeğinde nasıl somutlaştığını görünür kılmakta; iç mimarlık disiplinine aidiyet, yer duygusu ve gündelik mekân pratiklerini birlikte ele alan disiplinlerarası bir perspektif sunmaktadır. Bu çerçevenin, özellikle geçici barınma, toplu konut ve göçmen yerleşimleri bağlamında gündelik donatıların mekânsal anlam üretimindeki rolünü irdeleyen yeni çalışmalara zemin oluşturması beklenmektedir.

KAYNAKLAR

Alakuş, İ. ve Özgenç Erdoğan, N. (2022). 1960 Sonrası Resim Sanatında Mekânsal Aidiyet Temsili Olarak Eşya. *Uluslararası İletişim ve Sanat Dergisi*, Sayı 7, s. 60–82.

Augé, M. (1995). *Non-places: Introduction to an Anthropology of Supermodernity*. London: Verso.

Aydingüler, M. H. (2023). Göstergibilimsel Açından Film Çözümlemesi: Eşkiya Filmi Örneği. *Uluslararası Disiplinlerarası ve Kültürlerarası Sanat*, Cilt 8, Sayı 16, s. 13-24.

Bachelard, G. (2013). *Mekânın Poetikası* (A. Tümerkin, Çev.). İstanbul: İthaki. (Orijinal eser 1958).

Barthes, R. (1977). *Image, Music, Text* (S. Heath, Trans.). London: Fontana Press.

Chiodo, S. ve Forino, I. (2026). *Beds as Symbols of Human Identity: A Varied History of Power*. D. De Cristofaro (Ed.), *Sleep and Its Meanings: Sociocultural Investigations from Critical Sleep Studies*. The MIT Press. ISBN: 9780262052306.

Comanducci, C. (2010). *Metaphor and Ideology in Film* (MPhil Tezi). University of Birmingham, Department of American and Canadian Studies.

Deleuze, G. (1985). *Cinema 2: The Time-Image* (H. Tomlinson and R. Galeta, Trans.). Minneapolis: University of Minnesota Press.

Eisenstein, S. (1949). *Film Form: Essays in Film Theory* (J. Leyda, Trans.). New York: Harcourt, Brace & World.

Foucault, M. (1977). *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. New York: Pantheon Books.

Gökdemir, G. ve Uçar, U. E. (2023). İç Mekânda Yatağın Örtük Anlamı: Thomas Rowlandson'ın Yatak Temsilleri Üzerine Bir İnceleme. *Turkish Online Journal of Design Art and Communication*, Cilt 13, Sayı 2, s. 333–347.

Kavaz Altun, İ. ve Karabekir, G. (2025). Çok Kuşaklı Yaşam Alanları: Konut Tasarımına Güncel Bir Bakış. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, Cilt 34, Sayı 2, s. 1669–1686.

Kracauer, S. (1960). *Theory of Film: The Redemption of Physical Reality*. Princeton, NJ: Princeton University Press.

Monahan, T. (2017). *Regulating Belonging: Surveillance, Inequality, and the Cultural Production of Abjection*. *Journal of Cultural Economy*, Vol. 10, Issue 2, s. 191- 206.

Perec, G. (1997). *Species of Spaces and Other Pieces*. London: Penguin.

Ponzanesi, S. (2012). *The Non-Places of Migrant Cinema in Europe*. *Third Text*, Vol. 26, Issue 6, s. 675-690.